

Titlu original (eng.): Distrust her shadow

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
STEELE, JESSICA

Cred în tine / Jessica Steele

Traducător: Maria Cososchi

București: Editura și Tipografia Alcris, 2022.

ISBN 978-606-736-507-8

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „EL și EA “

JESSICA STEELE

Cred în tine

Traducerea și adaptarea în limba română de:

MARIA COSOSCHI

Editura și Tipografia

ALCRIS

**Ultimele apariții ale colecției
"EL și EA":**

1126	Eugenia Riley	-Încăpățânata Cenușăreasă
1127	Ginna Gray	-Promisiunea
1128	Charlotte Lamb	-O dragoste imposibilă
1129	Mona Tyson	-Inimi rănite
1130	Christine Orban	-Cântec de dragoste
1131	Melodie Adams	-O iubire ca-n povești
1132	Sandy Keene	-Teama de necunoscut
1133	Laura Resnick	-Nopti fermecate la tropice
1134	Elizabeth Renier	-La bine și la rău
1135	Christa Merlin	-Situatii de compromis
1136	Sophie Weston	-Salvându-l pe diavol
1137	Mary Meredith	-Inima nu cere voie
1138	Flora Kidd	-Pași pe nisip
1139	Rhoda Chips	-Legătură temporară
1140	Anna Moines	-Propunerea prietenului
1141	Sally Wentworth	-Voiajul
1142	Alicia Thompson	-Alegerea îmi aparține
1143	Rebecca Taylor	-Viața ca un roman
1144	Anna Moines	-Printesa nordului rece
1145	Susanne McCarthy	-Când diavolul își bagă coada
1146	Nancy Fraser	-Balsam pentru o inimă rănită
1147	Mary Burchell	-Casa cu arini
1148	Mary Adler	-Aroganța marchizului
1149	Laura Brid	-Iubitul din copilărie
1150	Anna Moines	-Frumusețe învelitoare
1151	Louella Cramer	-Iubire printre cărți
1152	Anna Simons	O echipă perfectă
1153	Anna Moines	Jocul hazardului
1154	Isobel Cook	-Asemănare izbitoare

Capitolul 1

Miss Agnes Mary Emsworth, căreia Diana îi spunea simplu Emmy, nu-i era rudă apropiată. Cu toate acestea, pentru Diana reprezenta familia.

Își savurau amândouă în liniște micul dejun în acea vineri din luna martie.

– Nu lucrezi azi, draga mea? întrebă bătrâna doamnă.

Cu câteva luni în urmă, Diana crezuse că femeia nu-și va mai serba a optzeci și doua aniversare. Ochii ei exprimau o mare tandrețe de câte ori o privea pe bătrânică încântătoare care fusese doica mamei ei. Emmy părea să-și fi recăpătat forțele și culoarea; scăpase în sfârșit de o bronșită sâcâitoare.

Diana se feri totuși să-i repete ceea ce-i spusese toată săptămâna: că prietena ei, Jane Davis, directoarea agenției "Intérims Adaptables", nu avea nimic de lucru pentru ea până

luni dimineată.

– Nu, Emmy, răspunse ea cu blândete. Ce ai vrea să faci?

– Să merg la clubul meu după-amiază, răspunse Emmy.

Diana oftă în sinea ei, ușurată. Emmy nu avea așadar o pierdere de memorie. Își amintise că azi, vineri, trebuia să-și întâlnească prietenele, foste dădace și guvernante care se adunau săptămânal la o ceașcă de ceai.

– Uitasem, mărturisi jenată Diana.

Emmy ar fi avut deci tot interesul să se odihnească în cursul dimineții, dar pentru nimic în lume Diana nu i-ar fi dat sfaturi. În ciuda vârstei avansate și a sănătății fragile, Emmy era foarte independentă.

– Cred că o să reiau studiile de franceză, anunță Diana.

Apoi, luând un aer nevinovat, adăugă:

– N-ai vrea să rămâi acasă în dimineata aceasta, să mă ajuti?

– Ba da, bineînțeles, draga mea, răspunse bătrâna doamnă cu un surâs călduros. Dar înainte de asta, vom goli masa.

Se ocupau de vase, când Emmy puse din nou întrebarea crucială:

– Crezi că vei avea de lucru mâine?

Diana accepta deseori să lucreze sâmbătă, uneori și duminică. Sfârșitul de lună era greu și acum că Emmy se simțea bine, o prevenise pe Jane că era gata să accepte orice. Din nefericire, agenția era încă la început și solicitările se

numărau pe degetele unei mâini.

– Nu, Emmy, nu înainte de luni, răspunse ea îndreptându-se spre etajera unde erau cărțile de gramatică franceză.

Începu să lucreze, fără să mai aștepte și când ridică după o jumătate de oră capul pentru a arunca o privire bătrânei doamne, zâmbi tandru. Emmy ațipise în fotoliul ei.

Diana lăsă stiloul. De ce atâtea eforturi? se întrebă nu mai știa a câta oară. Nu progresa deloc. Dar agenția ar fi putut să-i propună într-o zi un post de secretară bilingvă.

Dacă judeca după situația actuală, era puțin probabil ca lucrul acesta să se întâmple prea curând.

Alungând aceste gânduri pesimiste, Diana puse din nou mâna pe stilou. Dar pagina cu vocabularul rămânea cu disperare lipsită de sens... Își aminti ziua când îl anunțase pe tatăl ei că avea de gând să se înscrie la o școală de secretariat.

– Nu este nevoie, obiectase el cu vehemență. De ce să-ți bați capul să înveți tot felul de lucruri? Nu va trebui să lucrezi niciodată atâtea timp cât voi trăi!

Era adevărat. Totuși, acum patru ani trebuise să pătrundă într-un birou care nu era al tatălui său... Inima i se strânse de durere amintindu-și momentul îngrozitor când ea și cu Emmy aflaseră despre accident; părinții Diane muriseră într-un accident de tren, în străinătate.

Bătrâna guvernantă și mica orfană se consolaseră atunci una pe alta, în durerea lor.

Emmy trăise întotdeauna la ei; tatăl ei o primise cu brațele deschise când se căsătorise cu mama Dianei.

Moartea părinților o tulburase profund pe Diana, dar nu era la capătul necazurilor. Dacă ar fi trăit tatăl ei, era convinsă că ar fi rezolvat dificultățile financiare. El n-ar fi plecat nicio dată în concediu fără să ia măsuri de prevedere... Din nefericire, la moartea lui Diana a descoperit că mica întreprindere de tâmplărie era în pragul falimentului. În consecință, fusese obligată să vândă casa lor frumoasă pentru a plăti datoriile...

Având o sănătate mai bună pe vremea aceea, Emmy aprobase ideea Dianei de a se stabili la Londra, unde ofertele de serviciu erau mai numeroase și salariile mai bune. Nu se gândiseră nicio clipă să se despartă.

Sosind în capitală, au găsit un mic apartament la parter, iar Diana a găsit un post de secretară. În primii ani, totul a decurs bine. Până în ziua când Emmy a avut probleme cu sănătatea.

La început, patronii Dianei au fost înțelegători, acordându-i timp liber ca să se ocupe de bătrâna ei doică. Dar trebuind să lipsească uneori o după-amiază, apoi alta, după aceea o zi, apoi două și chiar o săptămână, ajunsese să-și piardă serviciul. A fost nevoită de mai multe ori să audă aceeași frază politicoasă, dar fermă: suntem obligați, din păcate, să vă mulțumim..."

Emmy nu știa însă nimic. Diana o asigurase că părăsea ser-

viciul de bunăvoie, deoarece nu-i plăcea ceea ce făcea...

Esențialul era s-o încurajeze pe prietena ei; Emmy se temea de spitale și sanatorii și Diana era ferm hotărâtă să se ocupe de ea până la sfârșit... Dar cum să-și câștige existența dacă era concediată o dată la șase luni?

Atunci, Diana a întâlnit o fostă colegă de școală, Jane Davis... Jane Dexter, înainte de a face o căsătorie nefericită. Având ca și ea douăzeci și doi de ani, Jane avea însă experiență de viață. Avea deja la activ o căsătorie, un divorț și singura ei bucurie, un băiețel de trei ani, Edward.

În fața unei cești de cafea, Jane îi explicase Dianei că fiind lămurită în privința "iubirii", nu dorea decât să devină femeie de afaceri. Investise deja capital în cumpărarea unei agenții de intermediari.

– Dar tu? Ce-ai mai făcut? o întrebase apoi pe Diana. Emmy e bine? Lucrezi?

– Pe moment nu, mărturisise Diana înainte de a-i descrie situația aproape fără ieșire în care se găsea.

Jane se grăbise s-o angajeze, spre ușurarea și bucuria ei, pentru Diana fiind soluția ideală!

Totuși, începuturile micii afaceri nu erau prea grozave, solicitările fiind puține. Oare va avea Diana o altă ofertă de lucru, după săptămâna pe care o va efectua de luni încolo într-un birou de dactilografiat?

Telefonul sună și Emmy se trezi, tresărind.

– Răspund eu, spuse Diana care era deja în picioare.

Imediat ce va închide, va face cafea. Dar bătrâna doamnă se îndrepta deja spre bucătărie. Hotărât lucru, Emmy îi ghicea cele mai mici gânduri.

– Diana? Eu sunt, Jane. Ascultă... Poți merge să livrezi în locul meu o scrisoare la Bambury, te rog? Am primit-o chiar acum și se pare că este urgentă.

Diana se gândi o clipă. Emmy era bine de câteva săptămâni, deci nu trebuia să se neliniștească pentru ea.

– Dacă miss Emsworth este bolnavă, pot s-o sun pe Myra, adăugă Jane cu înțelegere.

– Nu, nu, sunt de acord.

– Perfect! Te aștept într-o jumătate de oră.

Diana luă platoul cu cafea și-l puse pe masa joasă din salon. Nu avea prea mult timp s-o bea, dacă voia să fie punctuală la întâlnire...

– Era Jane la telefon, îi spuse ea lui Emmy.

– Ah! Ce mai face băiețelul ei? N-a mai fost cu el pe la noi de secole!

Jane și Edward trecuseră cu o săptămână în urmă, dar Diana nu-i atrase atenția.

– Are trei ani acum. Emmy, trebuie să plec. Mă întorc diseară, odată cu tine.

– Cina va fi gata! o asigură bătrâna doamnă. N-am văzut niciodată la un copil ochi albaștri atât de frumoși! Și păr atât

de negru! Dar este drept... Al tău a fost întotdeauna ondulat. Ai un păr atât de frumos, Diana!

– Nu mai pot să stau, Emmy. Doamna Bricknell vine să te ia?

– La ora două. Nu mănânci acasă?

– Nu, îmi pare rău. Mănâncă tu ce-a rămas din puiul de ieri-seară, de acord?

Emmy încuviință și o conduse până la ușă, cum făcea de fiecare dată.

– Pe curând! îi spuse Diana înainte de a se grăbi spre mașină.

Ajunse la agenție în treizeci și trei de minute după ce primise telefonul Janei.

– N-am avut timp să mă schimb, sunt prezentabilă? întrebă ea.

– Ca de obicei, răspunse Jane întinzându-i un plic lung, maroniu. Am scris totul pe el. Este destul de simplu. Trebuie să-l înmânezi unui domn numit Littlejohn, care-l așteaptă.

– Trebuie să fie important, dacă sunt gata să apeleze la serviciile unei agenții ca a noastră ca s-o primească rapid. Tu știi

ce conține?

– Trebuie să fie un document confidențial de care au nevoie pentru o conferință, în după-amiaza aceasta... Mă întreb dacă ne vor contacta din nou pentru a angaja secretare, într-una din zilele acestea. A adus-o un domn Townsend și a plătit anticipat, rolul nostru fiind livrarea acestui plic la termenul prevăzut.

– Nu ai nimic pentru mine în afară de postul acela de dactilografă, de luni?

– Îmi pare rău, Diana, oftă Jane, s-ar crede că-ți subestimezi meritele, dar nu e adevărat, crede-mă. E foarte greu acum pentru agenție...

– Nu te îngrijora din cauza mea! Totul se va aranja curând, sunt sigură.

– Sper!

În ciuda stării mașinii ei, un lux indispensabil, Diana sosi la Bambury în timp record. Pierdu câteva minute să caute hotelul și găsiindu-l, parcă mașina în fața intrării, luă poșeta și intră în clădire.

– Aș vrea să-l văd pe domnul Littlejohn, vă rog.

Recepționera îi indică numărul camerei și se întoarse să răspundă la telefon.

Diana ar fi preferat ca domnul Littlejohn să coboare să-și ia plicul. După ce străbătu un labirint de coridoare, descoperi în fine ușa pe care o căuta. Compunând un surâs, respiră

adânc și bătu la ușă.

Îi deschise un bărbat înalt, solid, arătând ca un boxer.

– Domnul Littlejohn? întrebă ea, zâmbind. Aveți un plic de la...

Nu reuși să continue. Necunoscutul se încruntă, o trase în cameră și închise ușa în spatele ei.

Surâsul Diane dispăru. Îl privi uluită pe bărbatul care o măsura amenințător și intră în panică, speriată. Ce se întâmpla?

Ceva nu era în ordine.

– Ce...

– N-a spus că va fi o fată! o întrerupse furios bărbatul.

– Eu... îl caut pe domnul Littlejohn, spuse ea cu un curaj pe care nu-l simțea, căutând o cale de scăpare.

În momentul acela, apăru un alt bărbat, la fel de solid ca primul.

– Unde e scrisoarea?

Paralizată, Diana nu putea vorbi. Se dădu înapoi cu pași mici, spre fereastră.

– Ce... Vreți să-mi explicați?...

– Vrea să facă pe dura, Georges! răcni unul dintre cei doi bărbați.

Văzuse probabil prea multe filme cu gangsteri! se gândi ea cu reproș.

Dar realitatea crudă o șoca. Bărbații nu glumeau, erau teri-